

Nio förbjudna frestelser

Sarah MacLean

Nio förbjudna frestelser

Översättning
Per Hagman

Lovereads

Lovereads

Lovereads, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.lovereads.se

info@lovereads.se

Copyright © 2010 by Sarah Trabucchi. All rights reserved.

Published in agreement

with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,

Armonk, New York, U.S.A

Omslag: Lotta Mellgren

Tryckt hos ScandBook, EU 2025

ISBN 978-91-89591-28-8

*Till spionen och italienaren,
som föga förvånande
gav mig alla mina historier.*

Till Eric, min klippa.

*I kärt minne:
Barbara Delhi Joan MacLean,
Thomas Pearson, Ada Fiori
och Guiseppe Trabucchi.*

Prolog

London, England

April 1813

Lady Calpurnia Hartwell blinkade bort tårarna och flydde ut från balsalen på Worthington House, platsen för hennes senaste och mest förkrossande pinsamhet. Nattluften var krispigt välkomnande, med ett stråk av vår i sig, kände hon när hon rusade nerför de breda marmorstegen. Desperationen gjorde stegen korta och snabba och tog henne snart in bland de mörka skuggorna i den jättelika trädgården. När hon väl var utom synhåll pustade hon ut och saktade ner farten. Hon var i säkerhet. Hennes mamma skulle ha svimmat om hon fått syn på sin äldsta dotter utomhus utan sällskap, men ingenting hade kunnat få Callie att stanna kvar i den där förfärliga salen.

Hennes första säsong var ett komplett misslyckande.

Inte ens en månad hade gått sedan hon gjorde sin debut. I egenskap av äldsta dotter till greven och grevinnan av Allendale borde Callie med all rätt ha varit balens mittpunkt. Hon hade skolats i allt från att föra sig perfekt till att kunna ta de allra mest eleganta danssteg på skönheters självklara vis. Men det var naturligtvis där problemet låg. Callie kanske kunde dansa bra och föra sig klanderfritt, men en skönhet? Om hon nu var någonting alls, så var det i så fall pragmatisk.

Hon visste mycket väl att hon inte var en skönhet.

Jag borde ha förstått att det här skulle bli en katastrof, tänkte hon när hon slog sig ner på en marmorbänk strax innanför ingången till Worthingtons labyrint av häckar.

Hon hade befunnit sig på balen i tre timmar och ännu inte blivit uppbjuden av någon som inte var komplett olämplig. Efter ha blivit uppvaktad av två ökända troféjägare – den ene ett totalt sömnpiller och den andre en baron som knappast var en dag under sjuttio – var det inte längre möjligt för Callie att känna någon glädje. Det var uppenbart att hennes värde inom societeten enbart bestod av stamtavlan och summan av hennes hemgift. Men inte ens det räckte till en dans med en kavaljer som hon faktiskt skulle kunna tycka om.

Sanningen var att Callie hade ägnat större delen av säsongen åt att nonchaleras av unga, kvalificerade och eftertraktade ungkarlar.

Hon suckade.

Den här kvällen var den värsta hittills. Som om det inte var nog med att endast bli sedd av de tråkiga och äldre, så hade hon i kväll känt blickarna från resten av societeten.

”Jag borde aldrig ha låtit min mor tvinga på mig den här trasan”, mumlade hon för sig själv och såg ner på klänningen i fråga. På dess alltför åtsittande midja och alltför trånga överdel, som inte kunde hålla brösten på plats. Bröst som dessutom var betydligt större än vad modet föreskrev. Hon var övertygad om att ingen baldrottning någonsin hade krönts i en sådan här skrikig nyans av mandarinfärgad soluppgång. Eller i en så här gräslig klänning överhuvudtaget.

Hennes mor hade försäkrat henne om att klänningen hörde till det absolut senaste modet. När Callie antytt att den inte var alltför smickrande för hennes figur, hade grevinnan upplyst henne om att det var helt inkorrekt. Callie skulle se häpnadsväckande ut, lovade hennes mor, medan skrädderskan svassade runt och puffade och pressade in henne i klänningen. När hon väl såg förvandlingen i skrädderskans spegel började hon hålla med dem. Hon såg verkligen häpnadsväckande ut i den här klänningen.

Häpnadsväckande gräslig.

Hon höll om sig själv för att stänga ute kvällskylan och slöt plågat ögonen.

”Jag kan bara inte gå tillbaka. Jag får helt enkelt stanna här för evigt.”

Ett manligt skratt hördes någonstans i mörkret och Callie flög förvånat upp. Det var nätt och jämnt att hon kunde urskilja silhuetten av en man när hon sträckte på sig och försökte få hjärtslagen att lugna sig.

Hon hann inte ens tänka tanken att fly sin väg innan hon hörde sig själv öppna munnen och låta avskyn för hela den här kvällen prägla tonfallet.

”Ni borde inte smyga på folk i mörkret, herrn. Det är inte vidare gentlemannamässigt.”

Han svarade snabbt. I ett tonfall som var en svepande djup tenor.

”Jag får be er att ta emot mina ursäkter. Samtidigt skulle man kunna invända att det inte heller är passande för damer att lurpassa i mörkret.”

”Där har ni fel. Jag lurpassar inte i mörkret. Jag *gömmar* mig i det. Det vill säga motsatsen.” Hon backade tillbaka in i skuggorna.

”Jag lovar att inte avslöja er”, sa han tyst och läste hennes tankar samtidigt som han närmade sig. ”Men ni kan lika gärna kliva fram och visa er, för nu är ni fast.”

Callie kände den stickiga häcken bakom sig medan han tornade upp sig framför henne. Han hade rätt. Hon suckade irriterat. *Hur mycket värre kunde det här bli?* I nästa ögonblick steg han ut i ljuset från en skärva månsken och avslöjade då sin identitet, varpå hon fick svaret. *Mycket värre.*

Hennes sällskap var markisen av Ralston – charmig, förödande stilig och en av Londons mest ökända kvinnokarlar. Hans dåliga rykte matchades mycket väl av det lömska leende som han nu brände av rakt mot Callie.

”Åh nej”, viskade hon, oförmögen att hålla paniken borta. Hon fick bara inte låta honom se henne. Inte så här. Ihopsnörd som en julgås. En skrikigt mandarinfärgad julgås.

”Vad är problemet, lilla busunge?” Den gulliga tonen värmdde, samtidigt som hon fortfarande sökte efter en flyktväg. Han var

tillräckligt nära för att kunna röra vid henne nu och åtminstone ett par decimeter längre än henne. För första gången på mycket länge kände hon sig liten. Nätt, rentav.

Hon var tvungen att fly.

"Jag ... Jag måste gå. Om jag hittades här ... Med er ..." Hon lät bli att avsluta meningen. Hon visste vad som skulle hända.

"Vem är ni?" Hans ögon blev smala i mörkret och betraktade hennes ansiktes mjuka drag. "Vänta lite ..." Hon märkte hur hans blick blixtrade till när han kände igen henne. "Ni är Allendales dotter. Jag lade märke till er tidigare."

Hon kunde inte hejda sitt spydiga svar.

"Det är jag säker på att ni gjorde, milord. Det skulle vara ganska svårt att inte lägga märke till mig." Omedelbart lade hon handen över munnen, chockad över sin egen djärvhet.

Han skrattade.

"Nä. Ni bär ju kanske inte den allra mest smickrande av klänningar."

Hon kunde inte låta bli att skratta till.

"Så diplomatiskt sagt. Men det är inget att hymla om. Jag påminner lite för mycket om en aprikos."

Nu var det han som skrattade högt.

"Det var en träffande liknelse. Men i så fall undrar jag om man kan nå punkten där man ser *tillräckligt* mycket ut som en aprikos?" Han gjorde en gest som indikerade att hon kunde återgå till sin plats på bänken.

Efter ett ögonblicks tvekan gjorde hon det.

"Förmodligen inte." Hon log brett, häpen över att hon inte alls kände sig så förolämpad av hans ord som hon borde. I stället kändes de snarare befriande. "Min mor ... Hon vill så förtvivlat gärna ha en dotter som hon kan klä upp som en porslinsdocka. Tyvärr kommer jag aldrig bli den sortens barn. Tänk vad jag längtar efter att grevinnans fokus ska riktas mot min syster i stället."

"Hur gammal är er syster?"

"Åtta", svarade hon buttert.

”Aha. Då dröjer det ett tag.”

”Det kan man ju säga.” Hon tittade upp mot stjärnhimlen. ”Så nä, när hon väl ska göra sin debut har jag sedan länge blivit en nucka.”

”Vad gör er så säker på att ni ska förbli ungmö?”

Hon sneglade på honom.

”Även om jag uppskattar era artigheter, milord, så tror jag att er spelade omedvetenhet är en förolämpning mot oss båda.” När han lät bli att svara tittade hon ner på sina händer och fortsatte. ”Mina alternativ är ganska begränsade.”

”Hur kommer det sig?”

”Jag tycks kunna välja och vraka mellan de fattiga, åldringarna och de bedrövligt enfaldiga”, sa hon och räknade kategorierna på fingrarna medan hon talade.

Han skrattade till.

”Det har jag svårt att tro.”

”Men det är sant. Jag är inte den typen av ung dam som får gentlemän att falla som furor. Det står klart för alla som har ögon att se med.”

”Jag har ögon. Och jag kan inte se något sådant.” Han sänkte rösten, så att den blev lika mjuk och fyllig som sammet, samtidigt som han smekte hennes kind med handen. Hon drog efter andan och kände hur en våg av upphöjd närvarokänsla drog genom henne.

Hon lutade sig mot honom, oförmögen att låta bli när han lät handen vila mot hennes kind.

”Vad heter ni?” frågade han mjukt.

Hon skruvade på sig, eftersom hon visste vad som väntade.

”Calpurnia.” Hon blundade igen, generad över det pompösa namn som ingen annan än en hopplöst romantiskt lagd mor med en ohälsosam passion för Shakespeare skulle få för sig att ge sitt barn.

”Calpurnia.” Han smakade på namnet. ”Aha, som Caesars hustru?”

Hon nickade och kände rodnaden stiga.

Han log.

”Jag måste verkligen bekanta mig bättre med era föräldrar. Det är ju sannerligen ett modigt namn.”

”Det är ett förfärligt namn.”

”Struntprat. Calpurnia var kejsarinna av Rom, starkare och vackrare och smartare än alla männen runt omkring henne. Hon kunde förutspå framtiden och förblev stark även efter att hennes make mördats. Att vara namne med henne är ju helt magnifikt.” Han greppade bestämt tag om hennes haka medan han pratade.

Hon kände sig helt mållös av hans lilla föreläsning. Innan hon hade chansen att svara fortsatte han.

”Nu måste jag bryta upp. Och ni, lady Calpurnia, måste återvända till balsalen med huvudet högt. Nog klarar ni av att göra det?” Han gav hennes haka en sista liten puff och ställde sig upp. Tanken på att han skulle lämna henne fick henne att åter känna kylan.

Hon ställde sig upp bredvid honom och nickade, helt stjärnögd.

”Ja, milord.”

”Duktig flicka.” Han lutade sig närmare och viskade så att andningen fläktade nackhåret och kittlade henne värmande i den kalla aprilkvällen. ”Kom ihåg! Ni är en kejsarinna. Bete er som en sådan så kommer de inte att ha något annat val än att se er så. Jag gör det redan ...” Han tystnade och hon höll andan, i väntan på en fortsättning. ”Ers höghet.”

Med de avslutande orden gick han sin väg och försvann djupare in i labyrinten medan Callie stod kvar med ett fånigt leende på läpparna. Hon behövde inte tänka länge innan hon smög efter. Så starkt kändes behovet av att få vara nära honom. I det ögonblicket hade hon följt efter honom vart som helst, denna prins bland män som hade sett *henne*, inte hennes hemgift eller hennes gräsliga klänning, utan *henne*!

Om jag är en kejsarinna, så är han den enda man som är värd att få bli min kejsare.

Det dröjde inte länge förrän hon var ikapp honom. Några meter in öppnade labyrinten upp sig i en glänta där en stor skimrande fontän smyckad med keruber tornade upp sig. Och där, helt silverglänsande stod hennes prins, med breda axlar och långa ben. Callie drog efter andan vid åsynen av honom. Han såg så utsökt förfinad ut, som om han själv skulpterats i marmor.

Sedan såg hon kvinnan i hans famn. Hon flämtade till tyst och med halvöppen mun. Storögd höjde hon handen mot läpparna. Aldrig tidigare under alla sina sjutton år hade hon sett något så ... underbart skandalöst.

Månskenet skänkte hans älskarinna ett änglalikt skimmer och gjorde hennes blonda hår alldeles vitt och klänningen helt flortunt skir i mörkret. Callie tog ett steg tillbaka in i mörkret, för att kunna tjuvkika bakom hörnet av häcken. Hon önskade halvt om halvt att hon inte följt efter honom, men var fullständigt oförmögen att vända bort blicken från deras omfamning. Herregud, som de kysste varandra.

Och, sedan, djupt nere i mellangärdet, ersattes den oskuldsfulla nyfikenheten av en långsamt brännande svartsjuka, för aldrig någonsin tidigare i sitt liv hade hon så gärna velat vara någon annan. För ett ögonblick tillät hon sig fantisera att det var hon själv som befann sig i hans armar, med sina långa fingrar intrasslade i hans mörka glänsande hår, och att det var hennes smidiga kropp som hans starka händer smekte och masserade. Att det var hennes läppar som han nafsade i. Att det var hennes egna stön som ljöd genom natten, framkallade av hans smekningar.

Samtidigt som hon med blicken följde hur hans läppar slingrade sig ner längs kvinnans hals lät Callie sina egna fingrar röra sig ner längs med sin egen hals i samma spår. För det var omöjligt att motstå inbillningen att de fjäderlätta beröringarna kom från honom. Hon såg hur hans hand smekte sig upp över de mjuka formerna under älskarinnans livstykke och greppade tag i kanten på det utsökta tyget så att ett litet bröst blottades i natten. Hans tänder gnistrade girigt till när han såg ner på dess perfekta rundning och

yttrade ett enda ord: "Fantastiskt." Därefter sänkte han läpparna mot den mörka bröstvårtan, som styvnat av den kalla luften och hans beröringar. Hans älskarinna kastade njutningsfullt bak huvudet, oförmögen att behärska sig inför upphetsningen av att befinna sig i hans armar. Callie kunde inte slita blicken från vad hon bevittnade och lät en hand glida över sitt eget bröst och kände hur bröstvårtan styvnade under klänningens sidentyg. Hon tänkte att det var hans hand, hans mun, mot hennes hud.

"Ralston ..."

Kvinnan stönade fram namnet och det fick Callie att vakna upp ur sina fantasier. Chockad sänkte hon handen och vände sig bort från den scen hon just inkräktat på. Hon rusade genom labyrinten för att komma bort, men stannade upp vid den marmorbänk där hennes trädgårdsäventyr tagit sin början. Med tunga andetag försökte hon samla sig, överrumplad av sitt eget beteende. Damer tjuvtittade inte. Och de tjuvtittade *sannerligen* inte på sådant.

För övrigt var inte fantasierna någon tröst.

Hon pressade bort den tunga känslan av sorg när verkligheten kom tillbaka till henne. Hon skulle aldrig få den magnifike markisen av Ralston eller någon som ens påminde om honom. Hon kände sig plågsamt medveten om att allt det han sagt till henne tidigare inte var sant, utan bara en oförbätterlig kvinnokarls lögn, noggrant utvalda för att smickra innan han ogenerat skickade i väg henne och fortsatte till mötet med den hänförande skönheten. Han hade själv inte trott på ett enda ord han yttrat.

Nej, hon var inte Calpurnia, kejsarinna av Rom. Hon var samma gamla alldagliga Callie. Och det skulle hon förbli.

ETT

London, England

April 1823

Ett envetet bankande väckte honom.

Först brydde han sig inte om det och sömndrucket försökte han lokalisera det irriterande ljudets ursprung.

En lång tystnad lade sig över sängkammaren.

Gabriel St. John, markis av Ralston, blev långsamt medveten om det tidiga morgonljuset som sköljde in över dekadensen i rummet. För ett ögonblick låg han orörlig och betraktade den förnämt inredda sängkammaren, som smyckad med sidentapeter och förgyllda bårder gjorde den till ett bländande pråligt näste för sensuella njutningar.

Han sträckte sig efter den yppiga honan bredvid sig och lät ett lätt leende sprida sig över läpparna när hennes nakna och villiga kropp pressade sig mot hans. Kombinationen av den tidiga timmen och hennes varma kött fick honom nästan att slumra till igen.

Han låg där stilla med slutna ögon och lät fingrarna lojt vandra längs med sängkamratens nakna skuldra, medan en nätt och feminin hand smekte sig ner över hans hårda bröstkorg, där smekningarnas riktning indikerade djupare erotiska löften.

Hennes beröringar blev mer bestämda och han belönade hennes skicklighet med att njutningsfyllt stöna djupt.

Och så började bankandet igen. Högt och oavbrutet mot den tunga ekdörren.

”Sluta omedelbart!” Ralston satte sig upp i älskarinnans säng, redo att skrämma slag på inkräktaren och bli lämnad ifred för resten av förmiddagen. Knappt hade han hunnit få på sig sidenmorgonrocken innan han var framme vid dörren, slet upp den och svor.

På tröskeln stod hans tvillingbror, oklanderligt välklädd och med perfekt manikyr, som om det vore fullständigt normalt att komma och hälsa på sin bror i hans älskarinnas hem i gryningen. Bakom Nicholas St. John stod en flämtande betjänt.

”Milord, jag gjorde mitt bästa för att hindra honom från att ...”

Ralston avbröt honom med en dräpande blick.

”Lämna oss ifred.”

Tjänaren lommade i väg. Nick följde honom med blicken och höjde på ena ögonbrynet.

”Jag hade glömt bort ditt charmiga morgonhumör, Gabriel.”

”Varför i herrans namn kommer du hit så här dags?”

”Jag tog mig till Ralston House först”, sa Nick. ”Men när du inte var där tänkte jag att jag förmodligen skulle hitta dig här.” Han lät blicken glida förbi tvillingbrodern och fastna vid kvinnan som satt i mitten av den enorma sängen. Nick log slött som hälsning åt broderns älskarinna.

”Nastasia. Jag ber att få framföra mina ursäkter för detta inkräktande.”

Den grekiska skönheten sträckte på sig likt en katt, sensuellt och njutningslystet. Hon lät täcket som skylde henne glida ner en bit och avslöja ett fylligt bröst. Ett flirtigt leende spred sig över läpparna när hon svarade.

”Lord Nicholas. Jag kan försäkra er om att jag inte är det minsta upprörd. Ni kanske vill göra oss sällskap ...” Hon tystnade menande. ”Till frukosten?”

Nick log uppskattande. ”Ett frestande förslag.”

Ralston lät sig inte störas av deras dialog.

”Nick, om du är i sådant behov av kvinnligt sällskap är jag säker på att vi hade kunnat hitta ett ställe för dig, som inte lika bryskt hade stört min vila.”

Nick lutade sig mot dörrkarmen och lät blicken stanna vid Nastasia ett ögonblick innan han gav Ralston sin uppmärksamhet igen.

”Vila? Var det verkligen vad du ägnade dig åt, min bror?”

Ralston lämnade dörröppningen och gick bort mot ett tvättfat i hörnet av rummet och utstötte ett grymtande ljud samtidigt som han sköljde ansiktet.

”Nu har du det roligt, va?”

”Oerhört.”

”Du har några ynka sekunder på dig att förklara varför du är här, Nick. Sedan kommer jag irritera mig på att jag har ett yngre syskon och kasta ut honom.”

”Så intressant att du väljer att formulera dig på det viset”, sa Nick nonchalant. ”Det råkar nämligen vara så att din position som det äldsta syskonet är anledningen till att jag är här.”

Ralston höjde på huvudet för att möta broderns blick, samtidigt som vattnet rann nerför ansiktet.

”Du förstår, Gabriel, det verkar vara så att vi har en syster.”

”En halvsyster.”

Ralston sa det mycket torrt och stirrade stint på sin advokat, i väntan på att den glasögonprydda mannen skulle ta mod till sig och förklara omständigheterna kring den överraskande nyheten. Ralston hade mejslat fram sin hotfulla taktik i spelhallar runt om i London och förväntade sig att det här snabbt skulle få den lilla mannen att tala.

Vilket han gjorde.

”Jag ... eh ... alltså, milord.”

”Tala ur skägget, människa. Jag har inte hela dagen på mig.”

Ralston gick till andra sidan av rummet för att hålla upp en drink.

”Er mor ...”

”Min mor, om man nu använder sig av det ordet för den kärlekslösa varelse som födde oss och lämnade England för

kontinenten för mer än tjugofem år sedan.” Han snurrade på den bärnstensfärgade vätskan i sitt glas och gjorde en uttråkad min. ”Hur skulle vi någonsin kunna tro på att den här flickan är vår syster och inte bara en bedragerska, ivrig att utnyttja vår välvilja?”

”Hennes far är en venetiansk handelsman med gott om pengar, som han helt och hållet gett bort till henne.” Advokaten rättade till sina glasögon samtidigt som han ängsligt betraktade Ralston. ”Milord. Med andra ord hade han alltså ingen anledning att ljuga om hennes tillkomst. När man tar allt i beaktande verkar det snarare som att han helst hade velat låta bli att informera er om hennes existens.”

”Så varför gjorde han det?”

”Hon har ingen annan familj att tala om, även om jag fått höra att vänner är beredda att ta emot henne. Enligt de dokument som skickades till mitt kontor är det här er mors arrangemang. Hon önskar att hennes ...” Han hejdade sig nervöst. ”... make ... skickar er ... syster ... hit i händelse av hans död. Er mor kände sig säker på att ni ...” Han harklade sig. ”Skulle uppfylla era familjeförpliktelser.”

Ralston log ett allt annat än roat leende.

”Ironiskt, är det inte? Att vår mor ber oss känna familjeförpliktelser?”

Advokaten visste vad han menade.

”Jag förstår er, milord. Men får jag bara ... Flickan är här och hon är väldigt söt. Jag vet inte riktigt vad jag ska göra med henne.” Mer sa han inte, men meningen var underförstådd. *Jag är inte säker på att jag borde lämna över henne i era händer.*

”Naturligtvis måste hon bo här”, sa Nick till slut och advokaten tittade tacksamt på honom. Men brodern gav honom en irriterad blick. ”Vi tar emot henne. Hon måste ju nästan befinna sig i ett chockartat tillstånd, kan jag tänka mig.”

”Sannerligen, milord”, instämde advokaten och höll kvar blicken vid Nicks snälla ögon.

”Jag visste inte att du hade möjligheten att fatta sådana beslut i det här huset, min bror”, sa Ralston syrligt och utan att släppa advokaten med blicken.

”Jag försöker bara dämpa Wingates vända”, svarade Nick och nickade åt advokaten. ”Man säger inte nej till sitt eget blod.”

Nick hade naturligtvis rätt. Gabriel St. John, den sjunde markisen av Ralston kunde inte avvisa sin syster, trots en stark lust att göra det. Ralston drog handen genom sitt mörka hår och kände ilskan mot sin mamma, som han inte sett på decennier.

Hon hade gift sig mycket ung – nätt och jämnt sexton år gammal – och fött tvillingsöner inom ett år. Tio år senare var hon borta. Hon hade flytt till kontinenten och lämnat sina söner och deras far i ensam förtvivlan. För vilken annan kvinna som helst hade Gabriel kunnat känna sympati och förståelse för hennes rädsla och flykt. Men han hade bevittnat sin fars sorg och upplevt smärtan det innebär att förlora en mor. En sorg och smärta som han ersatt med ilska.

Det hade tagit flera år innan han kunnat tala om henne utan att känna klumpen av raseri stiga upp i halsen.

Att nu få reda på att hon krossat ännu en familj var som att öppna upp ett gammalt sår. Att hon skaffat ännu ett barn – en flicka dessutom – och låtit henne leva utan en mor gjorde honom ursinnig. Men naturligtvis hade hans mor haft rätt: han skulle ta ansvar för sin släkt. Han skulle göra vad han kunde för att gottgöra för hennes synder. Vilket kanske var det allra värsta. Att hans mor fortfarande förstod honom, vilket i sin tur kanske innebar att det fortfarande fanns ett band dem emellan.

Han ställde ner glaset och återtog sin plats bakom det breda mahognybordet.

”Var är flickan, Wingate?”

”Jag tror att hon har placerats i gröna rummet, milord.”

”Då är det väl lika bra att vi träffar henne.” Nick rörde sig mot dörren, öppnade den och ropade åt tjänstefolket att hämta flickan.

Under den följande tryckande tystnaden stod Wingate och drog nervöst i sin väst.

”Milord, tillåter ni?”

Gabriel spände blicken i honom.

”Hon är en bra flicka. Väldigt söt.”

”Ja. Du nämnde det. I motsats till er tydliga uppfattning om mig, Wingate, så är jag inte någon snuskgubbe med smak för småflickor.” Han tystnade och log sedan snett. ”Åtminstone inte för unga flickor som jag är släkt med.”

Ankomsten av deras syster hindrade Gabriel från att få njuta av advokatens protester. I stället reste han sig när dörren öppnades, för att ögonblicket därpå kisande se rakt in i en kusligt välbekant blå blick i andra änden av rummet.

”Herre min skapare.” Nicks ord återspeglade även Gabriels tankar.

Det rådde inget tvivel om att flickan var deras syster. Utöver att hon hade samma djupblå ögon som sina bröder hade de även de markerade käkarna och mörka lockarna gemensamt. Hon såg ut som deras mor. Lång, slank och förtjusande och med en ofrånkomlig glöd i blicken.

Gabriel svor inombords.

Nick var den som återfick fattningen först och bugade djupt.

”*Enchanté*, Miss Juliana. Jag är er bror, Nicholas St. John. Och det här ...” Han gjorde en gest mot Ralston. ”Är vår bror Gabriel, markis av Ralston.”

Hon neg elegant, sträckte sedan på sig och presenterade sig själv med en späd liten hand.

”Jag är Juliana Fiori. Och jag får erkänna att jag inte väntade mig ...” Hon letade efter ordet. ”*I gemelli*. Ursäkta mig, jag kan inte det engelska ordet.”

Nick log.

”Tvillingar. Nej, jag tror inte att vår mor heller hade förväntat sig *i gemelli*.”

Julianas smilgropar var exakt desamma som Nicks.

”Som ni sa, det är ganska slående.”

”Ja men då så.” Wingate harklade sig för att få de övrigas uppmärksamhet. ”Jag ska väl ge mig av då, om inte mina herrar har några ytterligare behov av mig.” Den lille mannen tittade först på Nick och sedan på Ralston, mån om att få bli frisläppt.

”Ni kan gå, Wingate”, sa Ralston kyligt. ”Faktum är att jag ser fram emot det.”

Advokaten gick sin väg efter en hastig bugning, som om han var rädd för att bli kvar för evigt om han stannade för länge.

Så snart han lämnat rummet vände sig Nick tröstande mot Juliana.

”Låt dig inte luras av Gabriel. Han är inte lika farlig som han verkar. Vissa dagar vill han bara låtsas vara herre i huset.”

”Nu tror jag väl ändå att jag *är* herre i huset, Nicholas”, påpekade Ralston torrt.

Nick blinkade mot sin syster.

”Fyra minuter äldre än mig. Och han kan inte låta bli att ständigt påpeka det för mig.”

Juliana log försiktigt mot Nick innan hon vände sina klarblå ögon mot den äldste brodern.

”Milord, jag skulle vilja be om lov att få komma härifrån.”

Gabriel nickade.

”Det förstår jag. Jag ska se till att era tillhörigheter skickas upp till ett av rummen där uppe. Ni måste vara trött efter den långa resan.”

”Nej. Ni förstår inte. Jag skulle vilja lämna England. För att återvända till Venedig.”

När varken Gabriel eller Nick fick fram ett ord fortsatte hon att tala, med stora gester och med en allt starkare brytning ju mer känsloladdade orden blev.

”Jag kan försäkra er om att jag inte begriper varför min far insisterade på att jag skulle komma hit. Jag har gott om vänner hemma som gärna skulle ta emot mig ...”

Gabriel avbröt henne bryskt.

”Ni blir kvar här.”

”*Mi scusi*, milord. Jag låter helst bli.”

”Jag är rädd för att ni inte har något val.”

”Ni kan inte hålla kvar mig. Jag hör inte hit. Inte hos er ... inte i ... England.” Hon fräste fram orden som om de smakade illa.

”Du glömmer bort att du är halvengelsk, Juliana”, sa Nick roat.

”Aldrig! Jag är italienska!” Hennes blå ögon blixtrade till.

”Ja, temperamentet antyder det, lilla vän”, sa Gabriel drygt.

”Men du ser ut som ett porträtt av vår mor.”

Juliana tittade på väggarna.

”Porträtt? Av vår mor? Var då?”

Nick skrattade, road av missförståndet.

”Nej. Ni kommer inte att hitta några bilder av henne här. Gabriel menade att ni *ser ut* som vår mor. Ganska exakt, faktiskt.”

Juliana viftade med en hand i luften.

”Säg aldrig något sådant till mig igen. Vår mor var en ...” Hon hejdade sig själv, men tystnaden i rummet talade för sig själv.

Ralstons läppar kröktes i ett slugt leende.

”Det verkar som att vi hittat något vi kan enas om.”

”Ni kan inte tvinga mig att stanna.”

”Jag är rädd för att det är det jag kan. Jag har redan skrivit på dokumenten. Du står under mitt beskydd tills du gifter dig.”

Hon såg storögt på honom.

”Det är omöjligt. Min far skulle aldrig ha begärt något sådant. Han vet att jag inte har några avsikter att gifta mig.”

”Varför i hela fridens namn inte?”

Juliana replikerade direkt.

”Det trodde jag ni förstod bättre än de flesta. Jag vill inte upprepa min mors synder.”

Gabriel kisade mot henne.

”Det finns absolut ingenting som talar för att ni skulle bli det minsta lik ...”

”Ni måste förlåta mig om jag inte vill ta den risken, min herre. Jag är övertygad om att vi ska kunna komma överens.”

I det ögonblicket fattade Gabriel sitt beslut.

”Du kände aldrig vår mor?”

Juliana stod stolt och med rak rygg och mötte Ralstons blick utan minsta tvekan.

”Hon lämnade oss för nästan tio år sedan. Jag tror detsamma hände er?”

Ralston nickade.

”Vi hade inte ens fyllt tio.”

”Då kan jag tänka mig att ingen av oss har så värst mycket till övers för henne.”

”Det är korrekt.”

De stod där en lång stund och smakade på varandras ord och sanningshalten i dem. Gabriel blev den som bröt tystnaden.

”Jag kan ge er ett erbjudande.”

Juliana skakade omedelbart nekande på huvudet. Ralston höjde en hand för att hejda henne från att tala.

”Det här är inte förhandlingsbart. Ni stannar här i två månader. Om ni därefter fortfarande bestämmer er för att återvända till Italien kommer jag se till att det blir så.”

Hon lade huvudet på sned och övervägde förslaget. Och möjligheten att få komma i väg.

Till slut nickade hon.

”Två månader. Inte en dag till.”

”Ni kan välja något av sovrummen en trappa upp, lillasyster.”

Hon neg djupt.

”*Grazie*, milord.” Hon vände sig mot dörren men stoppades av en nyfiken Nick.

”Hur gammal är ni?”

”Tjugo.”

Nick kastade en hastig blick mot sin bror innan han fortsatte.

”Ni måste introduceras i Londonsocieteten.”

”Det tror jag inte är nödvändigt eftersom jag bara blir kvar i åtta veckor”, svarade hon. Betoningen av de sista två orden gick inte att missförstå.